

PROSINEC 2024

Pravá radost

Pokoj a dobro

Formační část čtvrtletníku SFŘ v České republice

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Úvodník

SPOLEČNÉ SLAVENÍ – VÝROČÍ CHVALOZPĚVU 1225–2025

Procházíme čtyřletým obdobím poznamenaným slavením kulatých františkánských výročí. Je to čas požehnaný, neopakovatelný. Prostor nabízející sblížení františkánské rodiny při setkáních na Velehradě, v Zásmukách, na Vranově a s pomocí Boží na dalších místech v nadcházejících dvou letech ...se společným rozjímáním, modlitbou, vzájemným povzbuzením.

Poselství těchto výročí jsou také jedinečným návodem pro život. Připomínka Božího Vtělení vybízí k životu služby a bratrství. Stigmatizace připomíná že minorita, smíření a přijetí kříže vede k odevzdanosti do Boží vůle. Chvalozpěv vyjadřující důvěru, radost i vděčnost za všechna obdarování jsou tématem nadcházejícího roku. A ještě nás čeká příklad Františkova pokojného přijetí dočasnosti a naděje na věčnost. Nechme se tím vším inspirovat, posilnit. V Bohu, který je Láska.

Přeji vám pro soužití ve vašich rodinách i společenstvích v nadcházejících časech naději a vše dobré – pokoj Kristův.

br. Vendelín – služebník OFS

PROTI PROUDU

Název naší formační přílohy – *Pravá radost* – je vlastně docela velký oříšek. My, kteří známe situaci, jak vlastně tohle sousloví vzniklo, sice víme, jak k němu sv. František z Assisi dospěl, ale obávám se, že většina z nás (včetně mě) ve skutečnosti by se téhle „pravé radosti“ docela ráda vyhnula. Nejen proto, že ta samotná situace prokřehlých poutníků (pro kterou mám zvlášť pochopení) je už hodně nepříjemná. Ale ještě těžší je přijmout důvod, proč vlastně nebyli vpuštěni do kláštera svými bratry, aby se usušili a zahřáli: *Jdi, ty hlupáku a prostáčku, nehodíš se k nám. Je nás tu tolik a takových, že tebe nepotřebujeme.*

Je opravdu v naší praxi běžné naplnit za takových okolností Františkovu pointu celého příběhu: *Říkám ti, bratře Lve, že jestli i potom budu trpělivý, nerozruším se a budu si ve své pokoře a lásce myslet, že mě vrátit zná skutečně dobře, pak v tom je, bratře Lve – napiš to – pravá a dokonalá radost.?* Rozhodně moje první vnitřní hnutí takové není. A mám podezření, že nejen moje.

Jsem opravdu hluboce přesvědčen, že jádrem naší formace by jednak měl být rozvoj schopnosti pravdivé sebereflexe (abychom si nic moc nenamlouvali), a jednak postupná proměna našich běžných vztahových stereotypů. Ty jsou totiž spolehlivým „dusičem“ naší schopnosti opravdu druhé milovat. Vidím totiž, že zatím máme docela velké rezervy v tom, abychom byli velmi zdrženliví při souzení druhých. Jenomže – jak opakovala Matka Tereza – když lidi soudíte, nemůžete je milovat.

Vím, že v dnešní době je spousta důvodů k tomu, aby nás druzí lidé všelijak iritovali a sváděli k odsouzení. Vezměme si jen tu „drobnost“, že mezi námi františkány jsou jak ti, kteří při přijímání pokládají za podstatné, aby poklekl a kněz jim podal do úst, – a stejně tak jsou mezi námi ti, kteří naopak pokládají za vhodné přijímat ve stoje a na ruku. A to je jenom jeden viditelný příklad. Těch méně viditelných, ale o to palčivějších (v oblasti života církve i společnosti), je mnoho.

Myslím, že v dnešní době plné kritiky, konfliktů a odsuzování druhých by náš františkánský přínos mohl být ve snaze a časem i ve schopnosti „plout proti“ tomuto převládajícímu proudu. Bratrství a sesterství, na kterém si my, františkáni, zakládáme, by tak pozvolna přešlo z našich úst do našich činů. Byl by to opravdu veliký lék pro současnou dobu. Je to jistě těžké, ale na druhou stranu si říkám: kdo jiný, než následovníci Františka z Assisi by tu měli být v první řadě. Průvodcem by nám k tomu mohla být řeč, kterou františkánský autor Éloi Leclerc vložil v závěru knihy *Moudrost chudého* do úst Františka z Assisi:

Nejnáléhavější je, abychom si přáli mít Ducha Páně. Jedině on nás může učinit dobrými, bytostně dobrými. Pán nás poslal hlásat lidem evangelium. Avšak uvažoval jsi někdy už o tom, co to znamená evangelizovat lidi? Víš, evangelizovat člověka znamená říct mu: „Ty jsi také milován Bohem v Pánu Ježíši.“ A nestačí mu to říkat, ale skutečně si to myslet. A nejen si to myslet, nýbrž jednat s tím člověkem tak, aby cítil a poznal, že je v něm něco, co bylo zachráněno, něco většího a vznešenějšího, než se domníval – a aby se tak probudil k novému vědomí o sobě samém. Tohle znamená hlásat dobrou zvěst. A to nemůžeš udělat jinak, než že mu nabídneš své přátelství. Opravdové, nezištné přátelství bez stopy blahosklonnosti, přátelství založené na důvěře a hluboké úctě. Musíš jít lidem vstříc.

Je to choulostivý úkol. Svět lidí je obrovským bitevním polem, na němž se válčí o bohatství a moc. Pro přemíru ukrutností a utrpení zůstává Boží tvář lidem skryta. Především nesmíme dovolit, aby nás – až jim půjdeme vstříc – pokládali za nové soupeře. Musíme být uprostřed nich klidnými svědky všemohoucího Boha, lidmi, kteří neznají závist ani pohrdání a kteří jsou schopni stát se jejich skutečnými přáteli. Očekávají od nás právě přátelství, které jim dá pocítit, že jsou Bohem milováni a spaseni v Ježíši Kristu.

Jiří Zajíc

Františkánská spiritualita

Řehole OFS: článek 6

Když byli ve křtu spolu s Kristem pohřbeni a vzkříšeni, a tak se stali živými údy církve, a když k němu byli ještě těsněji připojeni skrze profesi, ať se stanou svědky a nástroji jeho poslání mezi lidmi a hlásají Krista životem i slovy. A protože se nechali inspirovat sv. Františkem a spolu s ním jsou povoláni obnovovat církev, ať se horlivě snaží žít v plném společenství s papežem, biskupy a kněžími a napomáhají otevřenému i apoštolsky tvořivému a plodnému dialogu plnému důvěry.

Příběh, který píše Boží Prozřetelnost

Před časem jsem se seznámil s jedním asi sedmdesátiletým mužem. Začal chodit pravidelně na mši svatou. Vždy se postaví vedle dveří přímo naproti mně, takže na sebe dobře vidíme. Časem jsme se dohodli, že se začne připravovat ke svátostem a že si nechá zplatnit před Pánem Bohem svoje manželství. Během našich setkání mi pověděl mnohé o svém životě, snad o tom sepíše i knihu.

Prožil si náročné dětství, jako i zkušenost s tím, že ho opustila první manželka a zanechala mu děti, ať se o ně stará sám. Zvládl to, ale zároveň se ve vesnici stal pověstným pro časté víkendové oslavy s kamarády, kde bylo mnoho alkoholu i jiné pochybné zábavy.

Přišel ale čas, kdy zjistil, že alkohol ho přemáhá a on už nemá sílu se od něj osvobodit. Tehdy přišel jeho „kairos“ - čas milosti. On prostě klekl na kolena a začal se modlit: Bože, jestli můžeš, pomoz mi, já sám to nezvládnou. A jak mi vyprávěl, tak vstal a zjistil, že na pití nemá vůbec žádnou chuť. To se stalo před 14 lety a stále mu pití nechybí. Říkal mi: ať si každý myslí, co chce, pro mne to byl zázrak...

Víra bez skutků?

Jeho konverze byla postupná. Po této události v rodině zakusil další dvě zázračná uzdravení vnuka i manželky. Začal se modlit, nestyděl se o své víře svědčit druhým, a dokonce na své rozsáhlé zahradě u silnice nejdříve postavil kamenný kříž a později vedle něj kapli Panny Marie, kterou má obzvláště v úctě. Měl jsem tu čest ji posvětit toto léto.

Proč vypravuji tento příběh, který stále pokračuje? Ten muž se snaží nenásilně působit na svou manželku, děti i vnoučata a je na něm vidět, jak mu víra dává radost a pokoj i smysl.

Když v září vypukla tragická povodeň na mnoha místech v naší zemi, ozval se mi, že musí odložit naši schůzku, protože odjíždí do krnovského františkánského kláštera pomoci s úklidem po povodni... Když jsme se viděli, tak mi oznámil, že se tam ještě vrátí, aby jim s kamarádem obnovil zed'. Prostě když vidí někoho v nouzi, neváhá s pomocí.

Výzva i pro nás

Při přečtení textu z naší Řehole - „ať se stanou svědky a nástroji jeho poslání mezi lidmi a hlásají Krista životem i slovy – jsem si vzpomněl právě na něho. Uvědomil jsem si, jak nás klasické křesťany i terciáře zahanbují lidé, kteří v první části života nebyli zrovna vzorní, ale když objevili smysl v Bohu, tak jaksi přirozeně dokážou svědčit o své víře a umějí svou víru uvést do konkrétních skutků bliženské lásky.

Ano, naše profese nás vede k tomu, abychom svědčili o svém vztahu s Kristem. Náš bratr František to dokázal tak opravdově, že za ním šly a stále jdou tisíce. I my se máme snažit o obnovu církve. Myslím, že stačí, když jako svatý František začneme sami u sebe a možná i v našem životě se začnou dít zázraky...

všem žehná br. Bernard Jan Linhart

Svědectví, doteky

Rozhovor s bratrem Lubomírem Mlčochem

nejen o ekonomice a Dr. Františku Noskovi

úvodní poznámky k rozhovoru s Lubomírem Mlčochem

Prof. Ing. Lubomír Mlčoch CSc. OFS (*13. 5. 1944 v Troubkách u Přerova) po maturitě na Dvanáctileté střední škole v Přerově vystudoval Vysokou školu ekonomickou v Praze (1962 – 1967). Je českým ekonomem a byl profesorem Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze, reprezentoval institucionální ekonomii, jako člen katolické církve se angažuje i ve prospěch křesťanské sociální etiky. 13. srpna 2008 jej papež Benedikt XVI. jmenoval členem Papežské akademie společenských věd. Tuto službu ukončil před deseti lety. V devadesátých letech 20. století byl spoluautorem dokumentu Pokoj a dobro, který byl jedním z plodů desetiletého období obnovy církve. Lubomír Mlčoch je generačně spojen s Václavem Klausem a Milošem Zemanem, s nimiž se profesně setkával před sametovou revolucí. V letech 1997–2003 byl po dvě funkční období třetím děkanem FSV UK. Do SFŘ vstoupil v roce 1987.

(pramen: cs.wikipedia)

Poznámka o tvé konverzi

Vyrůstal jsi v málo aktivní křesťanské rodině a od víry jsi odpadl v době dospívání, stejně jako mnoho mladých v tehdejší době. Konverze k Bohu začala až ve tvých 38 letech, a jak to bývá, bylo to v čase osobní krize.

Byl jsi rozvedený, vyloučený ze Strany, nemohl jsi pokračovat ve vysněné akademické dráze na Fakultě. Začal ses navracet k Bohu. A to mělo vliv i na obnovu tvého manželství?

Ano. Paradoxně občanský rozvod následoval až po mém návratu do církve, a paradoxně až poté, kdy můj občanský sňatek byl na mou žádost zpětně církevně uznán. Po 6 letech odloučení jsme měli s mou ženou „reprízu“ občanského sňatku.

Jedna rodina přátel ti chtěla pomoci, a tak tě nasměřovali do františkánského řádu. Ke vstupu jsi se začal připravovat v roce 1987 a profesní sliby jsi skládal v prosinci 1988.

(pramen úvodních informací a citace: Z rozhovoru Lenky Fojtíkové pro knihu Kronika sta let, Kronika Sekulárního františkánského řádu posledních sto let)

Jak hodnotíš ekonomii a sociální strukturu současnosti u nás nebo ve světě?

V době mé přípravy na profesní slib v SFŘ jsem se mohl vrátit na akademickou půdu a k teoretické ekonomii; současně (květen 1988) jsem od bratra Míly Müllera dostal k přečtení samizdat vzpomínek na JUDr. Františka Noska, křesťanského politika a národohospodáře první čsl. republiky a člena 3. řádu sv. Františka. To přispělo k mému kritickému uvažování o hlavním proudu moderní ekonomie a probudilo můj zájem o studium sociálního učení katolické církve. 10 let naší ekonomické a společenské transformace bylo předmětem hodnocení už z této perspektivy v týmu který jsem vedl (pastýřský list „Pokoj a dobro“ vydala ČBK

k 17. listopadu 2000). Poté jsem i ve vlastní tvorbě věnoval pozornost těm problémům, které v nemocech naší doby hrají klíčovou roli; vypovídají o tom názvy mých knížek (Ekonomie důvěry a společného dobra, Ekonomie rodiny v proměnách času, institucí a hodnot). Naše společnost trpí pokračující individualizací člověka, soustředěného na sebe sama a jen na svůj osobní zájem; to podlamuje důvěru nejen na trhu a ve veřejné sféře, ale i vztahy mezi těmi nejbližšími, rodina je tak tou nejvážnější obětí společnosti sváděné k sobectví a materiálnímu blahobytu. Tato cesta je současně draze zaplácena poškozováním životního prostředí. Na Fakultě jsem inicioval studentskou soutěž o nejlepší bakalářské, magisterské a doktorandské práce na téma souvislostí lidských hodnot, životního prostředí a ekonomického rozvoje. „Cena Josefa Vavrouška“ je nazvána podle posledního federálního ministra životního prostředí a mého přítele; je znám i na Slovensku, a to nejen pro jeho tragickou smrt pod lavinou v Západních Tatrách - Roháčích. Cena za víc, než čtvrtstoletí překročila fakultní i univerzitní hranice a upoutala zájem víc než šesti set studentských prací (v Karolinu vyšly už dvě přehledové práce o oceněných pracích (Ekonomie, ekologie, eudaimonia). V poslední době mne už jako institucionálního ekonoma nejvíce trápí otázky ekonomie válečného hospodářství, která „válčuje“ mírovou spoluprací v planetárním měřítku. Jde opět o krizi důvěry.

Papež František usiluje o zduchovnění lidstva a věří, že se to pak projeví i v ekonomice a sociální úrovni života lidí. Jaký je tvůj názor?

Tato vize současného papeže připomíná již dřívější „civilizaci lásky“ o níž mluvili Pavel VI. a sv. Jan Pavel II., oba mimochodem právě vždy v souvislosti s mírem ve světě. Zmíněný Josef Vavroušek si vysloužil přezdívku „Vavroušek z Assisi“, ačkoliv jak sám s lítostí vyznával, nebyl mu dán dar víry. A to proto, že - on nevěrec - jako podmínku udržitelnosti přírody a života viděl změnu v lidských hodnotách, a to směrem k dobrovolné skromnosti. Náš otec Benedikt OFM v jedné ze svých besed ke svým 100. letým narozeninám také použil termín „zduchovnění lidstva“- jako jedinou možnost na civilizační křižovatce, před kterou lidstvo stojí, nemá-li zmařit sebe samo a život vůbec. Pomnožné slovo „lidstvo“ je však spojeno s rizikem nedorozumění: ke „zduchovnění“ je volán každý jednotlivý člověk, každý z nás, žádná diktatura světovlády jakékoliv barvy - ani té „zelené“ - lidstvo nezachrání. Papež František jako jezuita jen překvapuje tím, že ke zduchovnění lidstva stále připomíná vzor a příklad našeho Otce sv. Františka. Chudoba a radost je v civilizaci hmotného blahobytu odstrkovanou Popelkou, jednou z podob „bláznovství pro Krista“. Není na nás, abychom prorokovali, jaká je šance na zduchovnění lidstva - to „hod'me na Pána“. Papež František např. v Laudato si' ukazuje, že ten, kdo se za pomoci „shůry“ snaží o život v souladu s Božím řádem, v tom nachází své štěstí a smysl života. Láska je jedinou hodnotou, která dává našemu životu smysl. To nám při svých 102. narozeninách připomíná otec Benedikt; a zdůrazňuje, že i ten nejmenší skutek lásky je s to v Božím pohledu „rozechvát vesmír.“

Církev žije v přítomném světě a ten se snaží dle svých možností ovlivnit. Jaká by měla být její role v ekonomice?

Sociální encykliky poskytují principy, rady a světlo i pro chování člověka ve světě hospodářství. Ovšem jednotlivý křesťan, jako „člověk ekonomický“ to nemá snadné v hospodářství ovládaném jednostranným zájmem o peněžní zisk, a to ani jako spotřebitel, či zaměstnanec natož podnikatel. Ale vždy jistá svoboda volby existuje jak ve spotřebitelském chování motivovaném dobrovolnou skromností a prostotou, tak ve volbě profese a zaměstnání, která nečiní z člověka zajatce času a kariéry. A v podnikání spočívají „stupně volnosti“ v orientaci na eticky přijatelné sektory ekonomiky, investování a rozhodování o podpoře charitativních projektů využívající i daňově odpočitatelných položek. A příklady takového velkorysého podnikání již existují. Zvláštní zájem poutá encyklika Laudato si' u mladé generace, která nejvíce vnímá ohrožení životního prostředí a zdraví svého i svých dětí.

Zvláštní část role církve v ekonomice je tam, kde po církevních restitucích církev sama - farnosti, biskupství, řády - hospodaří jako vlastníci, a církev tak přebírá odpovědnost nejen za kostely a církevní památky - kde se bez finanční pomoci státu a dokonce i nadstátních institucí neobejde - ale i za moudrou správu polí, lesů a peněžních zdrojů. V církevních lesích už lze zaznamenat pozitivní změny v tomto směru. V biskupství Hradeckém se dostalo manažerského ocenění řediteli lesů Ing. Starému, který jako trvalý jáhen spolupracuje i s tamním MBS na již zažitě tradici osvětové Františkánské lesní stezky. V Olomoucké arcidiecézi mne zaujal projekt zaměstnávání a pastorece propuštěných vězňů v církevních lesích. Práce a modlitba jako cesta začlenění těchto lidí do společnosti. Pronajímání církevních pozemků akciovým společenstvem je vážným a složitějším problémem: ekologické hospodaření na pronajaté půdě je jen obtížně vymahatelné. A vlastní hospodaření v režii farností či biskupství je zatím jen výzvou do budoucna. To ekologické hospodaření individuálních farmářů - křesťanů má již jisté pozorovatelné výsledky, jako dosvědčuje i naše rodina Melcherova z MBS Sušice.

Biskup František Radkovský razil termín „ekonomická pastorec“ jejímž cílem je výchova a vedení všech církevních „duší“ k pocitu odpovědnosti za svou církev, za její budoucnost, a v tom i za její ekonomický život. Tady nás ještě pořád čeká velký úkol, má-li se církev postavit na své vlastní nohy. Laikům je třeba dát důvěru, a na laicích bude, aby ji nezklamali. V údržbě a opravách kostelů se již mnohde osvědčila i důvěra vložená do zastupitelů veřejné správy, městských i vesnických zastupitelstev. Odvaha „vydat se do rukou pohanům“ se může vrátit překvapivým způsobem: jako první krok k novému začátku, jako otevření cestičky k nové evangelizaci.

Ve svém akademickém prostředí jsi měl možnost oslovit mnoho mladých lidí. Co bylo ústřední linií tvého učení pro mladé?

Díky zkušenosti z praxe podnikové ekonomiky jsem výuku stavěl na realitě, věda má sloužit životu ne se uzavírat do věže ze slonoviny. A poznání reality má mít podobu kritické reflexe; nejprve je třeba „nalít si čistého vína“, teprve pak je možno hledat recepty k nápravě. Přednášel jsem bez použití moderních IT metod, a zkoušel také „postaru“: na základě napsané eseje na dané téma, a při ústní zkoušce. Tak jsem mohl s každým studentem nějakou dobu mluvit „z očí do očí“ a „od srdce k srdci“, s respektem k jeho předložené práci i ústní argumentaci. Jako děkanovi mi pak byla dána možnost oslovit celé ročníky jednotlivých studijních oborů při promociích a imatrikulacích. Slavnostní ceremoniál jsem využil k jakési první a poslední přednášce na fakultě. Sborník „Moc slova“ pak vydalo Karolinum, a ta moc se neopírala jen o slovo společenských věd, ale i o Slovo víry. Vycházel jsem svobodně ze své víry v náboženském slova smyslu. Moje milá žena ty proslovy pročítala předem, a měla cennou radu: nezapomeň, že nejsi na teologické fakultě. A tak jsem se snažil o takovou formu vyjádření, která by měla šanci oslovit i tu nevěřící většinu mladých. Promoce se natáčely i na video kazety. A tak doufám, že z těch několika tisíc oslovených mladých lidí se našli i tací co měli i uši k slyšení - v těch pro ně slavnostních chvílích. Má poslední promluva k doktorandům několika oborů se už do sborníku nedostala; byla symbolickou tečkou za touto mou životní příležitostí („Jen jeden je Mistr“).

Během působení v SFŘ jsi se ujal sestavení pramenů ohledně terciáře Dr. Františka Noska, politika a ekonoma o kterém jsi se už zmínil. Co se od Dr. Noska můžeme naučit dnes?

Jako patrony v SFŘ máme svatého krále Ludvíka a svatou šlechtičnu Alžbětu; za těch 8 století od života sv. Františka i v celé františkánské rodině většina z těch více než pěti set kanonizovaných bratří a sester

žila ve společenském uspořádání nám už velice vzdáleném. To ovšem neubírá nic na svatosti jejich života jako příkladu pro nás. Bratr František Nosek však již v době velice blízké té naší: podílel se sice rovněž na moci politické, ale v republice a parlamentní demokracii, a moci hospodářské, ale za převažující vlády zhodnocování kapitálu. A tak příklad jeho růstu víry v přecházení od evangelia k životu a od života k evangeliu má či může mít pro nás sílu větší instruktivnosti. Jak již jsem se zmínil, tak mně pomohlo v mém osobním profesionálním i rodinném životě studium odkazu bratra Noska. Dnešní svět spoléhá na lidský rozum, na vědu a techniku; sociální učení církve ze kterého Dr. Nosek vycházel jako poslanec i ministr, jako člen správních rad hospodářských družstev i lidových záložen, je založeno na moudrosti zjevené člověku Bohem. Vědu a techniku své doby studoval s velkou poctivostí, ale měl vůči ní potřebný nadhled i odstup: Boha je třeba poslouchat víc než lidi. V tom je také vysvětlení „záhady“ kterou i část věřících viděla v tom, že katolík a nota bene františkán Nosek, se věnuje práci s penězi. Náš bratr František Lev však byl věrný postoji našeho svatého zakladatele k penězům: pro něho osobně neznamenal nic víc než prach, po němž nohama šlapeme; zato v penězích podřízených službě bližním viděl mocný nástroj. Jako náš první světec Prokop podle legend „oral s čertem“, tak Dr. Nosek předvedl svým životem, že peníze mají a mohou v posledku sloužit duchovnímu řádu, tomu, aby Království Boží bylo o něco víc mezi námi. Svatost života každého jeho všedního dne byla ovšem samozřejmou a nezbytnou podmínkou. K této jeho životní filosofii přirozeně patřilo i to, že k takovému postoji se člověk nerodí, ale musí být veden a vychováván, a to od mládí, dokonce od nejranějšího dětství v rodině. Náš nezapomenutelný psycholog rodiny a křesťan prof. Zdeněk Matějček psal a přednášel o „výchově proti sobectví“. Naše doba přímo volá o pomoc vzoru Noskova františkánství v tomto duchu.

Dr. Nosek se snažil oslovovat mladé lidi. Jaká byla jeho metoda?

Náš bratr v 3. řádu František Lev už jako gymnazista v Chrudimi získával jakousi vůdčí roli mezi svými vrstevníky: nejen prospěchem, ale také pro-sociálním jednáním. Během studia na Právnické fakultě Univerzity Karlovy byl u zakládání České ligy akademické, spolku katolických studentů. Tehdy už četl sociální encykliku papeže Lva XIII. (snad proto také řeholní jméno Lev) a tak v časopise spolku vedl rubriku „sociální hlídka“. Nebyl ale jen „teoretik“, navrhl a uvedl v život fond na podporu studia chudých studentů; ti měli po skončení studia a získání placeného zaměstnání splácet stipendia, která dostali a z nich se mohla financovat pomoc další generaci nemajetných studentů (obávám se, že myšlenka je dnes opět aktuální - už jen bydlení v Praze či Brně je pro řadu mladých problémem). Potom se jako finanční komisař při svém zaměstnání věnoval studiu a stáží v cizině se záměrem stát se profesorem a učit mladé právo a národní hospodářství jinak: s ohledem na učení církve. Když byl potom po válce vyzván ke vstupu do politiky, byl perfektně připraven odborně, ale i svým postojem k mladým. Okamžitě začal přispívat do časopisu Sdružení katolické mládeže „Dorost“ svými odbornými lekcemi, i články s duchovní tematikou, svými „exerciciemi“. Časopis odebíralo 9 tisíc mladých, především na venkově, a Františka Noska znali nejen „z tisku“, ale i z nesčetných přednášek po městech a vesnicích českých. Překvapivé je to, že on - žijící v městech, kde jeho otec „respicient finanční strážce“ sloužil - od narození až po maturitu, a poté od studia práv v Praze-Karlíně až do své smrti - tedy vysloveně „městský člověk“ - si dokázal získat lásku mladých mužů a žen venkova. Tím, že se věnoval zakládání a řízení lidových záložen a hospodářských družstev, tedy institucím pomáhajícím pracovat a žít se ve společnosti už tehdy ovládané mocí peněz, a přitom žít podle evangelia. Mnozí byli osloveni i jen jeho jednou jedinou přednáškou, na kterou přišli, jeho opravdovostí života, jeho jednotou slov a skutků. Přitom prý rozdál za těch 15 let (1920-35) odhadem 100 tisíc knih mladým, a jedna každá taková kniha byla pro tyto jeho nadšené posluchače památkou na celý život. Mladí na lásku odpovídali láskou.

Poslední tři roky jsi sloužil jako člen NR SFŘ v ČR. Jaké jsou tvé dojmy? Národní rada hledá cesty, jak oživit naše františkánské laické působení. Co vidíš jako důležité?

Je to pro mne cenná životní zkušenost, intenzivnější tříletá spolupráce v Národní radě mne ovlivnila možná víc než předtím 30 let v MBS. Když se sejde 10 -12 bratří a sester rozdílných povah, profesí, věku, zkušeností i představ, jak nejlépe sloužit MBS, dochází k procesu vzájemného poznávání, ale také „obrušování“: ale tak je tomu na cestě víry životem, a bez i bolestného zraňování nedojde nikdo k hlubšímu poznání sebe sama. A nakonec si člověk uvědomí s vděčností: díky Bohu za tyto zkoušky! A díky za tu příležitost sblížit se s tak skvělými lidmi! Nezapomínám ani na naše duchovní asistenty, zvláště s minoritou Kryštofem Skibinským jsem se velice sblížil a spřátelil - ať mu Pán žehná i po návratu do rodné vlasti!

K té obohacující zkušenosti patří i „patronát“ nad čtyřmi MBS, které mi byly svěřeny. Přerov jako mé dávné gymnaziální město jsem si vybral sám, a objevil tam dokonce sestru Pavlu z mé rodné obce. MBS Praha Krč je kolem dřevěného kostelíku sv. Františka, který je pro mne spojen s mými začátky v řádu a nezapomenutelným františkánem otcem Aloisem Mocem OFM. Také s většinou bratří a sester v MBS Černošice se znám ještě z dob před rozdělením společenství Praha-Jih a s manžely Svobodovými dokonce ještě z našeho společného noviciátu. U sv. Josefa na nám. Republiky jsem před lety hledal duchovní pomoc k obnově mého manželství a sv. Juda „Tadeášek“ byl jistě jedním z přímluvců, že se nepravděpodobně zdařilo!

V minulých dvou letech jsi nabídl svou službu „průvodce“ slovenským přátelům, kteří přijíždějí na naši Mariánskou pouť Prahou. Jakou máš zkušenost z těchto návštěv?

Nejsem rodilý Pražák, ale v Praze jsem žil půl století, a tak když sestra Monika požádala o doprovázení během pátečního pobytu před vlastní poutí, nabídl jsem se; jako penzista jsem volný i v pracovní den. Loni měli slovenští přátelé konkrétní přání: návštěvu Anežského kláštera. Naše sv. Anežka Česká byla sestřenicí sv. Alžběty Uherské, a v životě své jen o málo starší a předčasně zemřelá starší příbuzná sehrála důležitou roli, když ve svých 15 letech zachránila život Konrádu z Marburku, duchovnímu rádcí své sestřenice. A to proti intrikám vlastního otce. Takže Anežka byla po své matce také „uherská“, a pokud by se dalo mluvit o jakýchsi „rodových genech svatosti“ tak by se patřilo hledat je spíše z této strany. Loni jsme pak navštívili ještě blízký kostel sv. Jakuba a klášter minoritů; tam náš milý Kryštof Skibinski projevil svou úžasnou připravenost ke službě: nabídl „mimo program“ svátost smíření a několik slovenských poutníků ji také využilo. Letos jsem pozval slovenské hosty do Botanické zahrady v Tróji, kde se nachází mezi vinicemi kaple sv. Kláry; tam jsme se modlili radostný růženec: byl právě svátek Navštívení Panny Marie. A tak jsme ještě odpoledne byli na mši svaté v kostele Panny Marie Královny Míru na Lhotce. Modlitba za mír tak aktuální a potřebná byla rámována Křížovou cestou akademického malíře Karla Stádníka; její duchovní originalita – nesení Kristova kříže na Církví -Těle Kristově - lidskými dějinami upoutala zájem i v podobě právě vydané publikace s komentářem k tomuto dílu. Slovenští přátelé tak mohli doplnit svou představu o umění Karla Stádníka a - když rok předtím je bratr Pepa Lacman v nedělním programu v katedrále sv. Víta vedl i k jeho sousoší sv. Anežky.

Za ty dva roky mám už mezi slovenskými hosty řadu přátel; i když při mé již děravé paměti ne třeba podle jména, ale podle tváře se k nim a oni ke mně navzájem srdečně hlásíme. Přijde mi, jako bychom se už znali celá léta. A těším se na příští rok, své průvodcovství jsem už přislíbil; ovšem s dovětkem mému věku příslušejícím: dá-li Pánbůh.

Na otázky Luboše Kolafy odpovídal Bratr Irenej, Kostelec nad Černými lesy, srpen 2024

O pannách

Starověká představa o plození vychází ze zemědělské zkušenosti: aby obilí vyrostlo, musí se do půdy zasít semeno. Podle této představy muž má semeno a žena je půda, do které se semeno vkládá. Tuto nauku uvádí Aristoteles a přebrala ji křesťanská filosofie. Další zemědělská zkušenost je ta, že když se zaseje do nové, panenské půdy, dostaneme vysokou úrodu. Z toho usoudili, že prvorození jsou dokonalejší a ve společnosti mají jisté výsady. Takové postavení prvorozenců najdeme v bibli. I mesiáš se má narodit z panny, aby byl privilegovaný potomek („Hle panna počne a porodí syna...“). Jak se stalo, že křesťané vytvořili samostatný stav panen, když pro židy bylo základní povinností pro muže a ženy zanechat potomstvo? Pravděpodobně za tím byla představa brzkého konce světa, podle níž již nebylo třeba nových lidí. Apoštol Pavel bezdětný stav ženám doporučoval (1 Kor. 7, 34 „A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně...“). Z hlediska převahy muže nad ženou byla představa, že muž je nositelem života potomstva. Ženě připadl jen pomocný úkol: nechat semeni vyrůst. Tak byla odůvodňována patriarchální společnost, ve které vládl muž. Stejně to bylo u Římanů, Řeků i Židů. Ježíš se těmito tradicím vzepřel. Vracel ženám jejich lidskou důstojnost. Omezení žen u Židů byla celá řada: nemohly veřejně působit, nemohly studovat Tóru, v synagoze měly oddělené prostory, při menstruaci a po porodu byly rituálně nečisté. Ježíš ale ženy zval do svého společenství, chodily s ním společně s muži. Tento revoluční čin velmi provokoval farizeje a učitele zákona. V prvních křesťanských stoletích se podle Kristova vzoru ženy zapojovaly do působení církve. Po roce 313, kdy se církev spojila se státem, začaly převládat „staré pořádky“ a ženy byly odsouvány stranou. A křesťanští teologové se na stranu žen po celou křesťanskou éru nepostavili. Drželi se starých pohanských nauk a asi nečetli evangelia o Ježíšově vztahu k ženám. Dodnes se příslušné pasáže při bohoslužbách málo čtou. Ve světě nastala změna v polovině 19. st., kdy biologie objevila vznik člověka z mužských a ženských zárodečných buněk. Nastala cesta k ženské rovnoprávnosti. Ale církev reagovala asi nejpomaleji, prakticky až do Druhého vatikánského koncilu v šedesátých letech 20. st.. Do praxe ani za 60 let od koncilu zdaleka rovnoprávnost nepronikla.

A co panny? V původním významu znamená ženu, která již může mít dítě a toto prvorozené dítě bude výjimečné. Dnes, kdy známe biologii rozmnožování, víme, že každé další početí dítěte je totéž jako když se jedná o dítě první. Ve smyslu starověkého chápání pojmu „panna“ bychom dnes mohli říci, že se jedná o každou ženu. V současnosti používáme pojem „panna“ podle anatomie ženského těla.

Jiří Šenkýř OFS

Nekonečný chrám pod širým nebem: Cesta k pokornému srdci ve stopách Ježíše a svatého Františka

Jaký význam má les, ptací zpěv či hvězdná obloha pro naše duchovní putování? Lze v nich nalézt Boží hlas a pravdy o životě? Tato úvaha nás vede do katedrály, jejíž klenbou je nekonečná obloha a pilíři jsou mohutné kmeny stromů. Právě zde, v tichu přírody, se můžeme učit pokorně rozjímat a nacházet hluboký smysl Boží přítomnosti. Inspirací nám jsou Ježíš Kristus a svatý František z Assisi, dva „trampové“ víry, kteří rozuměli posvátnému dialogu člověka se stvořením. Přijměme jejich výzvu, sestupme k mechovým polštářům a naslouchejme šumění větru – možná i my zaslechneme volání Nejvyššího.

Již od malička mě hluboce přitahoval svět přírody, trampování a příběhy Jaroslava Foglara. Jeho vyprávění o klukovských dobrodružstvích a toulkách krajinou mi odhalovalo prostor naplněný pokojem, pokorou, klidem a tichou krásou, která prostupuje Boží stvoření. Když jsem se vydával do lesa, pod nekonečnou klenbu oblohy, uvědomoval jsem si nevyčerpatelnou nádheru, kterou Bůh vtiskl do světa. Fascinovalo mě, jak je příroda uspořádána do stále menších a dokonalejších systémů – od mohutných stromů, které vidí většina lidí, přes drobné keře, květiny a mech až k mravencům či broučkům. Každý detail, i ten nejmenší, má svůj smysl a odráží Boží dokonalost a moudrost. Přesto mnozí vidí jen ty vysoké kmeny a obrovské koruny, aniž by se sklonili k zemi, k těm nejmenším tvorům. Pro mě je však i toto jemné, křehké mikrokosmos živým svědectvím o Stvořiteli.

Od dětství jsem byl trampem duší a srdcem. Často se mě lidé ptají, proč tak rád chodím do přírody. Přirovnávám to k pokusu vysvětlit hluchému zvuk hučícího potůčku nebo slepému nádheru noční oblohy poseté hvězdami. Jen ten, kdo sám zakusí vůni lesa, jeho ticho, praskání větví pod nohama, jemný mech pod dlaněmi či blízkost srny v ranním rozbřesku, pochopí. Je to jako modlitba beze slov, jako tichá chvála Stvořitele, kterou člověk vydává pouhou přítomností v Božím chrámu stvoření.

Mám v životě dva velké vzory – dva „trampy“ s veškerou úctou k nim. Tím prvním je Ježíš Kristus a tím druhým svatý František z Assisi. Mnozí vidí Ježíše jako Boha na nebeském trůnu, a on jím skutečně je. Přesto v evangeliích vidíme také Ježíše jako člověka, který putoval krajinou, chodil po loukách, pouštích a lesích, přespával pod širým nebem, jedl jednoduchý chléb, pil víno a se svými učedníky lovil ryby, které si večer pekli u ohně. Sdíleli spolu příběhy, zážitky, zpívali a radovali se z krásy života. Ježíš často vyhledával osamělá místa, aby se modlil k Otcí. V Markově evangeliu čteme: „Za časného jitra, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na pusté místo a tam se modlil.“ (Mk 1,35) Nečinil tak v honosných palácích, ale v přírodě, tam, kde země a nebe tvoří chrám bez hranic.

Pro některé křesťany je představa Ježíše, který spí pod širákem, pohoršující. Avšak právě tím vyjadřoval svou pokoru a blízkost člověku. Jeho život byl svědectvím, že Boha lze nalézt i v tichu noci, za šumění větru a pod září hvězd. V Matoušově evangeliu říká: „Ježíš mu odpověděl: ‚Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.‘“ (Mt 8,20) Tato slova poukazují na Ježíšovu prostotu a nezávislost na lidském pohodlí.

Stejně tak svatý František po svém obrácení nacházel v přírodě chrám, kde mohl rozmlouvat s Bohem. Odcházel do lesů, do skalních rozedlin, do poustev, aby v tichu a pokoře rozjímal o Boží velikosti. Často přespával pod širým nebem. Pro Františka nebyla příroda jen shlukem stromů a kamenů, ale rodinou. Nazýval slunce, měsíc, vodu, zvířata a rostliny svými bratry a sestrami. Tak to vyslovil v Písni bratra slunce, kde vzdává chválu Bohu za každý prvek stvoření. Tyto jeho verše jsou výzvou, abychom se na svět dívali očima víry a lásky.

Uvědomuji si, že kostely byly stavěny obrovské proto, abychom se v nich cítili malí a uvědomili si Boží majestát. Ale co teprve les, tato katedrála stvoření? Když si lehnu na mech, hledím na oblohu a naslouchám zpěvu ptáků, cítím se nepatrný, a přece milovaný. V Žalmu čteme: „Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou.“ (Žl 19,2) Jak úžasné je, že Bůh, který utvořil hvězdy, obry v podobě stromů i drobné mravence, se zajímá i o mě? Moje teorie je taková, že sloupy v kostelích a katedrálách mají jen napodobovat stromy a klenba v kostele je zase napodobenina nebe, někdy nebeského ráje, a proto zde máme často vyobrazeny hvězdy či svaté.

Po každém návratu z lesa do civilizace však narážím na svět, kde lidé spěchají, myslí si, že vědí všechno, a dělají se pány tvorstva. Narážím na lidskou pýchu, kterou příroda s lehkostí vyvrací. Dnešní doba potřebuje znovu objevit pokoru, odpuštění a milosrdenství – hodnoty, které nacházíme právě v koloběhu přírody. V trampování, které jsem si zamiloval, jsme se u táborového ohně dokázali usmířit během půl hodiny. Podali jsme si ruce, vyříkali si spory a vrátili se k přátelství. Kéž by tato trampská schopnost smíření prostoupila celou společnost! Vždyť i Ježíš nás učil důvěřovat Boží péči, když řekl: „Pohleďte na ptáky v povětří: ne-sejí, nežnou, do stodol nesklízejí, a váš nebeský Otec je živí. Což vy nejste o mnoho cennější?“ (Mt 6,26) Je to povzbuzení, abychom se učili skromnosti, pokoře a důvěře vůči Bohu, který se o vše stará.

Mnozí se na mě dívají s opovržením, když vidí, že jsem oblečený jako do lesa a sedám si do trávy nebo mechu. Připadám jim možná jako zvíře. Ale to mne neuráží. Zvíře i člověk jsou stvoření Bohem, jsme součástí jedné rodiny, máme společného Otce. Les proto není jen shlukem mrtvých kmenů; je domovem bratra stromu, sestry srny a sestry vody, ze které všichni pijí. Když jdu do lesa, jdu domů ke své rodině. Když je chladno, děkuji bratru ohni, že mě zahřál. A když jsem unavený, mohu spočinout pod hvězdnou oblohou, jako to dělal Ježíš i František.

Ježíš, kterého mnozí vidí jen na nebeském trůnu, byl také poutníkem po zemi. Chodil krajinou, učil uprostřed lidí i v přírodě. V Lukášově evangeliu čteme: „Ve dne učival v chrámě, ale navečer vycházel ven a přenocoval na hoře, které se říká Olivová.“ (Lk 21,37) Nepřišel v bohatství a slávě, ale jako ten, který kráčí krajinou a dotýká se lidských srdcí i samotné země, která jeho nohama poznává Boží blízkost. Jeho život je pro mě příkladem, že pravá velikost se projevuje v pokoře.

Svatý Pavel ve svém listu Římanům píše: „Co lze o Bohu poznat, je jim totiž zřejmé; Bůh jim to zjevil. Jeho neviditelná přirozenost, totiž jeho věčná moc a jeho božství, jsou od stvoření světa jasně viditelné, kdykoliv lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy.“ (Řím 1,19–20) Příroda nám tak o Bohu říká mnohé. Učí nás, abychom měli oči otevřené, abychom spatřovali nejen to velké, ale také to malinké. Abychom rozjímali o nekonečné moudrosti Stvořitele, který dokázal uspořádat svět do nesčetných detailů.

Příroda, trampování a františkánská spiritualita jdou ruku v ruce. V lese se učíme naslouchat, děkovat a být pokorní. Vnímáme, jak je svět nesmírně velký, a my v něm jen drobounkou součástí, přesto nesmírně milovanou. Stejně jako Ježíš, který se modlil za ranního rozbřesku v tichu přírody, i my můžeme nacházet pravdu, pokoj a lásku v Božím stvoření. Tam, uprostřed bratrů stromů, sester zvířat a pod ochranou sestry nebeské klenby, můžeme zakoušet Boha, který je blízko, který přebývá v našem srdci i ve všem, co nás obklopuje.

Celé stvoření je jeden velký chrám a my jsme v něm pozváni k modlitbě, k písni díky a k pokornému úžas. Ježíšova prostota, Františkova jednoduchost a krása přírody nám ukazují, že Boží přítomnost je všude kolem nás. Stačí se zastavit, naslouchat, důvěřovat a otevřít své srdce Stvořiteli. Amen.

František Maria (Lukáš Erlebach) MBS Jilemnice

Formace

Vyjít z Assisi

Hodně z nás už jelo na pout' do Assisi. Je to taková naše „povinná jízda“. A kdo tam nebyl, rád by jistě jel. Jenže málokdy si uvědomujeme, že to, co se nejvíce pojí se svatým Františkem se událo mimo Assisi.

Kupříkladu první krok Františkova obrácení bylo jeho vězení v Perugii. Tam v chladných zdech četl Evangelium s jinou perspektivou. Pak to byla jeho cesta do Apúlie, kde cestou ve Spoletu zažil silné vidění o paláci a zbraních. Následně jeho pobyt u San Damiána (také za hradbami Assisi), nebo jeho život u Porciunkule (tedy opět mimo Assisi).

S Assisi můžeme Františka spojit jen velmi „okrajově“, i když ve velice důležitých souvislostech. Jeho narození, jeho křest, jeho studium. Také práce v obchůdku, nebo radovánky v assiských ulicích. Nemůžeme opomenout soud před biskupem, který byl rozhodným krokem pro Františkův nový způsob života. Ale od tohoto okamžiku to byl František „mimo Assiský“.

Vyjděme i my s Františkem mimo své Assisi a zkusme se rozloučit s naším domovem. Umíme nalézt tajemství života mimo náš komfort, naše jistoty? Máme i my místo jako San Damiano s kostelíkem a živým Kristem na kříži. František tam zažil společenství nejen s Kristem, ale i s prvním společenstvím bratří. Pak Porciunkule s milovaným kostelíkem Panny Marie. To bylo vlastně místo, které Františkovi nejvíce přirostlo k srdci.

A mohli bychom vytyčit Františkovou cestu světem místo za místem. Byl to vlastně poutník životem. Tak jako my. Kde je vlastně náš domov? Vždyť my jsme pozváni k putování. Nezapomeňme však na to, že i my můžeme objevovat milost Páně na našich cestách jako to zažíval svatý František.

Tak jako v Grecciu můžeme poznávat tajemství vtělení Božího života v každém životě, především v nitru člověka. Nebo jako ve Fonte Colombo naslouchat Ježíši, který nás učí opravdovému životu. Nebo na cestách Svaté Země mezi lidmi, kteří nesdílí naši víru, nebo žijí v nenávisti a sporech. Tak to bylo i u vinice La Foresty či Poggio Bustone.

Neméně nám může do života říct La Verna. Je to místo, které nás pojí s láskou Boží. Tam kde František dostává rány Kristovy jsme i my pozváni poznávat Krista v našich bolestech. Tajemství lásky proměněné skrze zjevení bolesti a slávy. Ale to není konec Františkova života. On totiž po návratu z La Verny přichází v bolesti očí k patření na Boží moc a slávu v celém jeho stvoření. Tak to vyjadřuje v Písni bratra Slunce u San Damiána.

Poslední místo jeho života není Assisi, ale malé místečko - Porciunkule. I nám zůstane na této zemi jen docela malé místečko. Bude to místečko u naší nebeské Matky. Do Assisi ho už jen přenesli, aby ho pohřbili. I teď odpočívá za „hradbami“ původního Assisi.

Nebojme se sestry a bratři vyjít denně do ulic našich měst a vesnic. Jsme poutníci a cizinci na této Zemi. Ovšem, jsme i hříšníci, ale kající a Bohem milovaní. Tak jak byl i svatý František. Vyjděme z našich „bezpečných“ míst do nepoznaného světa. Vyjděme po stopách Kristových směrem do Jeruzaléma. Do toho nebeského Jeruzaléma, tak jak vyšel František z Assisi.

Felix Maria Žiška OFM

Inspirace

Papežova doprovodná nóta k Závěrečnému dokumentu synody o synodalitě

dokument 25. listopadu 2024 (pracovní překlad)

PAPEŽ FRANTIŠEK

V průběhu jednotlivých etap synody, kterou jsem zahájil v říjnu 2021, jsme naslouchali tomu, co Duch svatý v této době říká církvím.

Závěrečný dokument XVI. řádného generálního shromáždění biskupské synody shromažďuje plody cesty poznamenané nasloucháním Božímu lidu a rozlišováním pastýřů. Celá církev se nechala osvítit Duchem svatým a byla vyzvána, aby četla svou vlastní zkušenost a určila kroky, které je třeba učinit, aby žila ve společenství, uskutečňovala participaci a podporovala poslání, které jí svěřil Ježíš Kristus. Synodální cesta, započatá v místních církvích, pak prošla národními a kontinentálními fázemi a vedla ke konání shromáždění biskupské synody na dvou zasedáních v říjnu 2023 a v říjnu 2024. Nyní tato cesta pokračuje v místních církvích a jejich seskupeních a cení si *Závěrečného dokumentu*,

kteřý byl 26. října odhlasován a schválen shromážděním ve všech jeho částech. I já jsem jej schválil a svým podpisem jsem nařídil jeho zveřejnění, čímž jsem se připojil k „my“ celého shromáždění, které se prostřednictvím *Závěrečného dokumentu* obrací ke svatému věřícímu Božímu lidu.

Uznávaje hodnotu dokončené synodální cesty, předávám nyní celé církvi pokyny obsažené v *Závěrečném dokumentu* jako plod toho, co během těchto let dozrálo díky naslouchání a rozlišování, i jako směrodatnou orientaci pro její život a poslání.

Závěrečný dokument je součástí řádného magisteria Petrova nástupce (srov. EC 18 § 1; KKC 892) a jako takový žádám, aby byl přijat. Představuje formu výkonu autentického učení římského biskupa, která má některé nové rysy, ale ve skutečnosti odpovídá tomu, na co jsem měl možnost poukázat 17. října 2015, kdy jsem uvedl, že synodalita je správným interpretačním rámcem pro chápání hierarchické služby.

Při schvalování *dokumentu* 26. října jsem řekl, že „není striktně normativní“ a že „jeho aplikace bude vyžadovat několik zprostředkování“. To však neznamená, že nezavazuje církev k tomu, aby od nynějška činily rozhodnutí v souladu s tím, co je v něm uvedeno. Místní církve a

seskupení církví jsou nyní vyzvány, aby v různých kontextech uplatňovaly směrodatné pokyny obsažené v *dokumentu*, a to prostřednictvím procesů rozlišování a rozhodování, které předpokládá právo a samotný *dokument*. Dodal jsem také, že „je zapotřebí času, aby se dospělo k rozhodnutím, která budou zapojovat celou církev“: to platí zejména pro témata svěřená deseti studijním skupinám, k nimž mohou být vzhledem k nezbytným rozhodnutím přidány další. Závěr XVI. řádného generálního shromáždění biskupské synody neznamena konec synodálního procesu.

Navazuji zde s přesvědčením na to, co jsem indikoval na konci členité synodální cesty, která vedla k promulgaci *Amoris laetitia* (19. března 2016): „ne všechny doktrinární, morální či pastorační diskuse musí být řešeny zásahy magisteria. V církvi je samozřejmě nutná jednota nauky a praxe, to však nebrání existenci různých způsobů výkladu určitých aspektů nauky nebo určitých důsledků z ní vyplývajících. To se bude dít, dokud nás Duch nepřivede k úplné pravdě (srov. J 16,13), tj. až nás dokonale uvede do Kristova tajemství a my budeme moci vše vidět jeho pohledem. Kromě toho lze v každé zemi či regionu hledat inkulturovanější řešení, pozorná k místním tradicím a výzvám“ (AL 3).

Závěrečný dokument obsahuje pokyny, které lze s ohledem na jeho základní směry již nyní realizovat v místních církvích a seskupeních církví s přihlédnutím k různým kontextům, k tomu, co již bylo vykonáno a co je třeba ještě vykonat, aby se stále lépe poznával a rozvíjel styl vlastní misijní synodální církvi.

V mnoha případech jde o to, aby se účinně uplatňovalo to, co je již stanoveno v existujícím právu, a to jak latinském, tak východním. V jiných případech bude možné na základě synodálního rozlišování a v rámci možností naznačených v *Závěrečném dokumentu* přistoupit k tvůrčí aktivaci nových forem služby a misijní činnosti, experimentovat a podrobovat zkušenosti ověřování. Ve zprávě plánované pro *návštěvu ad limina* bude každý biskup pečlivě informovat o tom, jaká rozhodnutí byla učiněna v jemu svěřené místní církvi ve vztahu k tomu, co je uvedeno v *Závěrečném dokumentu*, s jakými obtížemi se setkal a jaké jsou výsledky.

Úkol doprovázet „realizační fázi“ synodální cesty na základě pokynů, které nabízí *Závěrečný dokument*, je svěřen generálnímu sekretariátu synody spolu s dikasterií Římské kurie (srov. EC 19-21).

Synodální cesta katolické církve, oživovaná také touhou pokračovat v cestě k plné a viditelné jednotě křesťanů, „potřebuje, aby společná slova doprovázely činy“ (*Závěrečný pozdrav XVI. řádnému generálnímu shromáždění biskupské synody*, 26. října 2024). Kéž Duch svatý, dar Zmrtvýchvstalého Pána, celou církev na této cestě podporuje a vede. Kéž on, který je harmonií, nadále omlazuje církev silou evangelia, obnovuje ji a vede k dokonalému spojení s jejím Ženicem (srov. LG 4). Duch a nevěsta totiž říkají Pánu Ježíši: „Přijď“ (srov. Zj 22,17).

24. listopadu 2024; Slavnost našeho Pána Ježíše Krista, Krále vesmíru

František

Dokumentace k dílu Dr. Františka Noska připravena - díky nadšencům - a „náhodám“!

17. dubna 2025 to bude 90 let od úmrtí našeho bratra Lva, JUDr. Františka Noska, a Národní rada k tomuto výročí chystá vydání pramenů k poznání jeho díla, jako politika, lidového hospodáře a vychovatele mladých. Celkem skoro 300 stran textu bude náročným oříškem už jen k nahlédnutí, natož ke studiu - to bude dáno jen nemnoha povoláním. Ale co by mohlo zaujmout i širší čtenářskou obec Zpravodaje, to je nástin samotné cesty k tomuto vydání. Jde i o vyjádření díků mnoha těm, kdo k výsledku přispěli za celá ta léta. A také o poukázání k celému řetězci podivuhodných „náhod“, které je možné považovat i jako pomoc „shora“, jako potvrzení dávné duchovní zkušenosti, že těm, co milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.

Manželé Míla a Lída Müllerovi (MBS Praha Spořilov) přispěli velkorysým sponzorským darem, díky němuž Národní rada mohla zřídit účet „Dr. Nosek“. Nejen tím, že z tohoto účtu je možno hradit ty příspěvky k dílu, které je třeba svěřit „profesionálům“, ale také jako povzbuzení ochoty dobrovolníků z našich řad. A také jako signál všem ostatním bratrům a sestřím: jestliže se najdou dárci, kteří byli - pro představu - řekněme ochotni žít dva roky z jedné penze, a druhou dávat stranou na tento účel - tak „ten Nosek asi musel být NĚKDO!“ Lída je dcerou tajemníka Svazu katolické mládeže Jana Janouška - (a Míla jeho zeťem), vydavatele již první publikace k 5. výročí smrti „Dr. Nosek mladým“. Přetisk této publikace mohla Národní rada vydat (r. 2010) - k 75. výročí - také díky iniciativě a financování Müllerových. Dlouhá léta byl pramenem k poznání života a díla Dr. Noska jen „samizdat“ vzpomínek Antonína Nováka, který jen dokončil dílo započaté jeho bratrem Dr. Josefem Novákem, kolegou poslancem a spoluzakladatelem lidových záložen a hospodářských družstev, Noskovým přítelem. Více než 100 stran textu se od r. 1977 přepisovalo, kopírovalo na cyklostylu - ty bylo nyní třeba převést do elektronické podoby, přepsat na počítači. O to se postarala paní Ludmila rozená Müllerová, dcera.

Poslanecké projevy Dr. Noska v Národním shromáždění (1929 - 35), repliky na ně, stejně jako dokument k výročí 10 let První republiky zahrnující i rozsáhlou zprávu ministra pošt a telegrafů Dr. Noska (1926 - 29) se podařilo získat z digitalizovaných databází díky tomu, že bratr Luboš Kolafa, všechny odkazy dokázal vytáhnout a stáhnout pro nás amatéry v informačních technologiích. Ročníky časopisů „Lidový hospodář“ a „Dorost“ vydávaný Sdružením katolické mládeže digitalizovány nejsou, a tak bylo třeba dělat stovky stránek fotokopii a ty pak převádět do PDF počítačové podoby. Tuto profesionální práci odvedl Mgr. et Mgr. Pavel Walter, doktorandský student církevních dějin na KTF UK. Pavel je tělesně postižený, náročnou činnost v několika knihovnách vykonával v době, kdy se připravoval na státnice a dopisoval svou doktorskou práci. Honorář za tuto práci pomohl k financování jeho rehabilitačního pobytu v rakouských lázních, který mu velice pomohl; když jsme se naposled setkali v Klementinu, překvapil mne tím, že se tam mohl vydat bez francouzských holí.

Míla Müller za poslední rok prodělal těžké horečnaté onemocnění, po jeho překonání se musel znovu učit chodit. Poslední fázi učení se chodit byl nácvik chůze do schodů. Rehabilitace ve Vinohradské nemocnici se mohla prodloužit nad rámec zákona jen díky tomu, že musela být přerušována pro další komplikace na urologii. Denní návštěvy jeho rodiny, syna, dcery a manželky (a občasné návštěvy nás přátel z MBS) přispěly k tomu, že se Míla mohl vrátit domů. Pan primář, laskavý člověk, při loučení a děkování ze skromnosti neváhal zmínit i „pomoc Boží“. Dcera Lída mohla dokončit své přepisování „samizdatu“, a Míla se pomalu zase vzpamatovával. A tak se stalo, že v době, kdy už se soubor dokumentace připravoval k „expedici“ Národní radě (a vydavateli), se Míla vytasil s informací, že má doma také vzpomínky na jednoho z blízkých spolupracovníků Dr. Noska, Josefa Chudáčka z Plzně. Vzpomínky v 7 dílech mají cca 700 strojopisných stran!!! Tam by mohlo být také něco o Noskovi! Radostná zpráva na straně jedné mohla ale přivodit mrtvičné stavy: prostudování 700 stran se nedá stihnout za pár dní. Míla měl ale v záloze i jakési východisko: P. Michal Pometlo OFM za svého působení v Plzni prý vyzval jednu z Chudáčkových dcer,

zda by z těch 7 svazků nevytáhla odkazy na Dr. Noska. A ona tu práci vykonala a ty čtyři stránky odkazů by měly někde být. A byly. Díky tomu už byla „hračka“ příslušné stránky vyhledat a sepsat vše co se vztahovalo k Dr. Noskovi.

Souběžně s tím se ozval Luboš Kolafa, který zapátral v archivu III. řádu sv. Františka v Plzni (něco takového my v Praze bohužel nemáme, to můžeme jenom závidět). A tam našel i odkazy na „svatou“ rodinu Chudáčkových (to si dovoluji z vlastního přesvědčení). Dále mi od Luboše přistála v poštovní schránce brožurka „Boží dělník Josef Chudáček“ vydaná v Plzni ke Dnům víry (30.5. - 1.6.1997), a to nejmladší dcerou Chudáčkových Marii, „nákladem vlastním“. Jen stručně proč ta „svatost“. Chudáčkovci měli - jako v pohádce - tři dcery. Nejstarší Anna se podílela na sepsání té obří dokumentace o svém otci nejvíce; pracovala na ní v letech 1961-1979, usilovně a důkladně, s pečlivostí, přes své časté marodění a pobyty v nemocnici. Dr. Jan Ev. Urban OFM, zpovědník Dr. Noska a jeho duchovní vůdce, přijímal do III. řádu sv. Františka Josefa Chudáčka, jeho manželku Annu, a dvacetiletou dceru Elišku až po Noskově smrti. To, že jde o pokračovatele v Noskově díle se projevilo i v řeholních jménech: Josef dostal jméno Noskovo Lev, jeho žena Anna jméno po zemřelé Noskově manželce (Marie Františka), a Eliška pak Serafína Antonie. Nejmladší dcera Marie (nar. 1922) vstupovala do Třetího řádu později, v archivu má řeholní jméno Anežka Česká. Josef Chudáček zemřel 16. dubna 1944, skoro na den 9 let po smrti Dr. Noska. Jeho milá žena Anna (+ 11.12.1951) ho přežila o 7 let, z nichž víc než tři poslední roky ochrnutá na půli těla, ležící, trpělivá, přijímající náhlou nemoc dokonce jako dar ke svému svátku, který měla následující den...

Svědectví naší sestry Elišky Serafíny Antonie Chudáčkové (ze 17. srpna 1992) je třeba ocitovat doslovně, protože je jakýmsi vyvrcholením úžasného zřetězení „náhod“, tak příznivě nakloněných „kauze Dr. Noska“, že si toho nelze nevšimnout. „Po smrti Dr. Noska jsem si opatřila všechna čísla časopisů, ve kterých byly články o něm. ...abych je jednou mohla předat tomu, kdo by zpracovával životopis pana Dr. Noska. Doufala jsem, že mi to dá Pán Bůh poznat... Při náletu na Plzeň 20. 12. 1944 měl náš dům přímý zásah. ...v troskách domu jsem hledala časopisy a články o p. Noskovi. ...mnohé jsem měla poškozené, ...chybějící jsem si po ukončení války opatřila... Prostřednictvím plzeňského kaplana P. Karla Škvoreckého, který se ocitl v nemocnici, kde jsem pracovala, jsem se seznámila s jeho sestrou, manželkou Dr. Josefa Nováka. Ten už pracoval na životopisu Dr. Noska a poté v tom pokračoval jeho bratr profesor Novák. Jim se nakonec opravdu dostaly jako dokumentace i mé časopisy“.

„Štafeta“ v tom předávání dále pokračovala, jak již vzpomenuto, a na jejím předávání se podíleli další povolání a připravení: P. Michal Pometlo, Eliščina sestra Marie. Těch 7 dílů dokumentace o Josefu Chudáčkovci se pak dostalo do rukou paní Kouřimové, dceři profesora Antonína Nováka. A ta byla po léta ve spojení s manželi Müllerovými při organizování každoročních poutí ke hrobu Dr. Noska v Poříčí nad Sázavou. Před smrtí (2002) předala dokumentaci Mílovi Müllerovi. A ten se na ni „na poslední chvíli“ rozpomenul....Díky Bohu.

Z brožurky o božím dělníkovi Josefu Chudáčkovci se ještě dovíme, že jeho dcera Eliška v tom roce vstupu do III. řádu měla po maturitě na obchodní akademii. Svému otci nejvíce pomáhala v jeho apoštolátu, pracovala také pro skauty. Za to, že po r. 1950 udržovala kontakty s odsunutými plzeňskými františkány, byla 11. 3. 1953 zatčena, prodělávala těžké výslechy, po operaci kyčelního kloubu se její zdraví ve vězení zhoršovalo. Dostala 6 let „za velezradu“, jako již práce neschopná byla propuštěna po odpykání $\frac{3}{4}$ trestu (17. 10. 1957). Věznění považovala za zdroj velkých milostí, za které „nikdy nepřestanu Bohu děkovat“. O tom, že v následujících letech normalizace pracovala v nemocnici, již byla zmínka. Zemřela 8.10. 1995.

Pro kauzu Dr. Noska mi přijde důležitá Eliščina vzpomínka na jeho pohřeb. Toho se zúčastnila se svým otcem, ona, tehdy dvacetiletá. Z Plzně přijeli brzy, takže u P. Marie Sněžné již stihli první mši svatou za Dr. Noska, na přání Svatováclavské ligy mužů. Po mši svaté zůstala s tatínkem a ještě několika věřícími již v kostele, v očekávání vlastního rozloučení se zemřelým. „Jakmile přivezli rakev do kostela, jako by se

slétli všichni ptáci z Prahy a začali zpívat. Bylo to až dojemné...“ „Cestou ke kostelu sv. Štěpána, kde byl připraven autobus do Poříčí nad Sázavou, nám pan Antonin Šorm vypravoval toto o panu Dr. Noskovi. „Když jako ministr pošt nastupoval na ministerstvu, zastavil se hned u vrátného. Představil se mu jako ministr a řekl mu, že budou nyní spolupracovat“. Obě vzpomínky - se zpěvem ptáčků i s postojem „služebníka služebníků“ - se jako motiv často vyskytují v legendách o svatých.

Lubomír Irenej, s vděčností za to,
že mohl být u sbírání pramenů o životě z víry našeho bratra Františka Lva Noska,
a u svědectví dalších bratří a sester, které jeho osobnost oslovila, často na celý život.

Ad biskup Barron (USA)

Biskup Mons. Robert Barron při své návštěvě Prahy dne 28. října 2024 byl uchvácen krásou, která vznikla díky „katolické víře“. Odsoudil „materialistický sekularismus západního typu“ a vyzval, abychom mluvili „o Bohu“.

Mentalita Američana je jiná než Evropana a tak si dovolím pár poznámek k předneseným výrokům. Chápe-li sekularismus jako odklon od evangelia, tak ten začal před mnoha a mnoha staletími. Vždyť většina obyvatel ani evangelia neznala a přizpůsobila se učení církve. Učení mužové církve zaměřili svoji pozornost na kulturu Římanů a Řeků (zejména na Aristotela), která se jim zdála pro praktický život a uspořádání společnosti vhodnější, než náročnost Ježíšova učení. Vzniklo „křesťanství“ jako fasáda pro pohanské učení. Jednoduchý důkaz, že velcí teologové a církevní hodnostáři se nehlásili k evangeliu je vztah církve k ženám. Ježíš ženám ve své době vrátil důstojnost a zapojil je do svého působení. V církvi se dodnes nepodařilo tento dluh zcela odstranit. Že byl Ježíš chudý a svoje království nestavěl na majetku a moci, si všiml sv. František z Assisi a začal jako Ježíš jednat. Jeho příklad však mnoho lidí nenadchl a většinová společnost šla sekulárním směrem. Kořeny sekularismu bych hledal v historii církve. Ostatně papež František v listopadu 2024 vyzval ke studiu církevních dějin.

Mluvit „o Bohu“ je problém. Samotné slovo je zatížené představami, které jsou pro českého člověka nepoužitelné k hlásání evangelia. Ne „mluvte o Bohu“, ale jedněte jako Kristus. Naše mluvení o Bohu je zatíženo minulostí, vždyť ani sami nejsme schopni změnit představy, ve kterých jsme byli vychováni.

Naše kostely a chrámy jsou skutečně krásné. Jsou ale zdrojem evangelizace? Nejsou spíše výrazem bohatství a moci těch, kteří je stavěli? Nejsou „potomci“ chrámů římských, řeckých nebo Chrámu v Jeruzalémě?

A tak při přenosu myšlenek z Ameriky do Evropy bych nabádal k opatrnosti. Tyto kultury jsou poněkud rozdílné.

Jiří Šenkýř OFS

Jedenáctá kapitola Markova evangelia nám předkládá událost Ježíšova slavného vjezdu do Jeruzaléma, vyhnání prodavačů z chrámu a následné pře se zástupci různých proudů tehdejšího židovstva, se stoupenci moci světské i představiteli moci duchovní. Tyto půtky pokračují i v kapitole dvanácté, z níž je vzato i evangelium 31. neděle v mezidobí (cyklu B), které začíná větou: „*Jeden z učitelů Zákona poslouchal jejich spor a viděl, že jim dobře odpověděl. Přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: ‘Které přikázání je první ze všech?’.*”

Dvojjediná láska

Pro tentokrát pominme, zda šlo o další nastraženou past, nebo upřímný zájem ze strany učitele Zákona. Důležité je, že tazatel hledá klíč k Zákonu, ke zjevené Boží vůli pro Izrael. Ježíš odpoví citací Šema Israel (Srov. Dt 6,4-5), jež je páteří smlouvy mezi Izraelem a Bohem, základním kamenem židovské identity i modlitby: *První je toto: Slyš Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.’ Druhé je toto: Miluj svého bližního jako sám sebe.’* (Srov. Lv 19,18) *Žádné jiné přikázání není větší než tato.*”

Ježíš je tázán na první přikázání, ale poněkud překvapivě ještě dodá i druhé a obě je označí za větší než všechna ostatní. Tento úryvek jsme už četli mnohokrát, a tak nám možná nepřijde divné, že Ježíš tak pevně spojil dva verše stojící původně samostatně. Každý z nich najdeme dokonce v jiné knize Mojžíšově. Klíčem může být poslední výzva Šema Israel milovat Boha celou svou silou. Nijak nechci zpochybňovat, že máme milovat Boha naplno, ze všech svých sil, všemi možnými způsoby. Takto je překládán originální hebrejský text řeckou Septuagintou i latinskou Vulgátou. Původní hebrejský výraz meod však neznámá sílu, ale příslovce míry - velmi či hodně. Nejvýznamnější židovský text - targum Onkelos, který překládá Tóru z hebrejštiny do tehdy běžné aramejštiny, překládá tento výraz rovnou jako bohatství. Jak ale milovat Boha tím, čeho mám hodně? On přece nepotřebuje můj majetek a peníze! Ty však potřebuje chudý, hladový, nemocný i pocestný, zkrátka můj bližní. Z tohoto pohledu je přikázání lásky k bližnímu vloženo jako nedílná součást přikázání lásky k Bohu. Jasně rovnítko mezi požadavky lásky k Bohu a člověku koneckonců klade Ježíš i ve 25. kapitole Matoušova evangelia ve výkladu o posledním soudu.

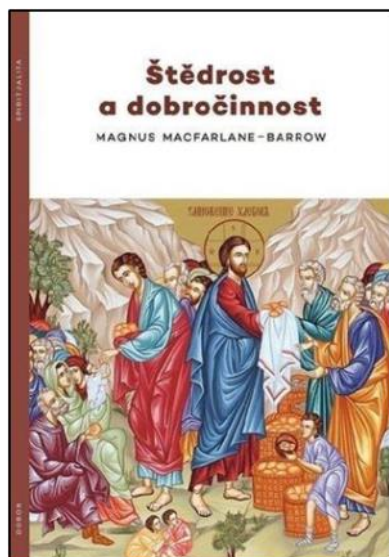
Toto velmi dobře chápe i onen učitel Zákona, když v reakci na Ježíšovu odpověď dodá, že takto praktikovaná dvojjediná láska je víc než všechny oběti a dary. Kéž z našich slov a skutků vyplývá, že jsme to také pochopili.

Pavel Mikšů (psáno pro Katolický týdeník v říjnu 2021)

Duchovní knihovna

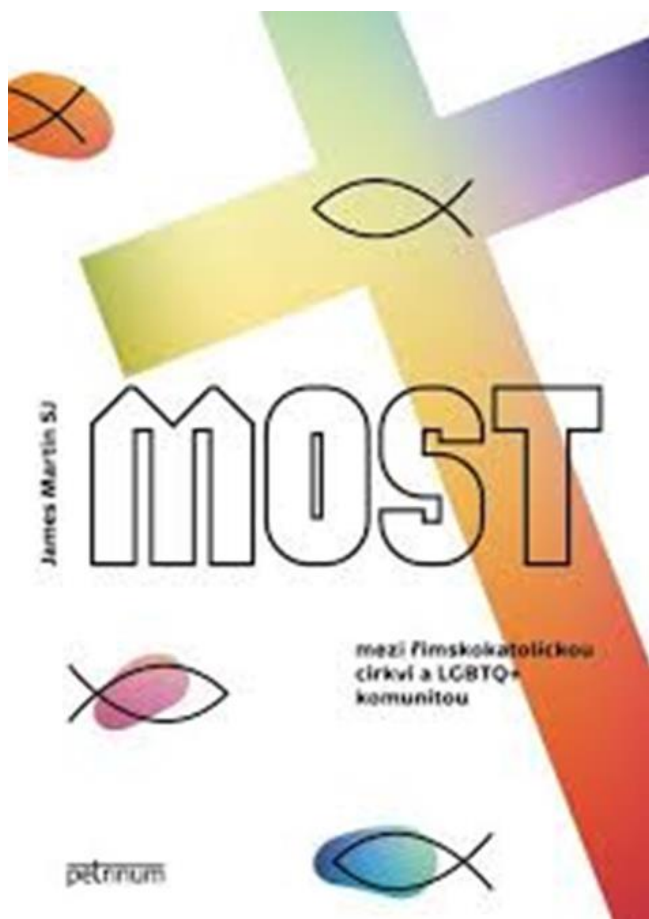
Štědrost a dobročinnost

Magnus MacFarlane-Barrow, dnes už světově proslulý zakladatel hnutí Mary's Meals (viz Bouda, která krmí miliony dětí), se v této knize zaměřil na čínorodou lásku jako takovou.

„Dávat na charitu“ se dnes stalo běžnou součástí západní kultury, což je skvělé, ovšem má to i svá „ale“: dárci se mohou utvrzovat ve falešném pocitu nadřazenosti vůči chudým, štědré dary mohou být jen součástí PR či předvolební kampaně, a dokonce i politického nátlaku. Pod hlavičkou charity se děje nesmírná spousta dobra, ale obří nadnárodní organizace mohou snadno „ztratit duši“ a občas se vynoří i ohromné skandály.

Autor si nebere servítky a hovoří o všem, s čím štědrost jednotlivců i organizovaná charita souvisí – o její podstatě a historickém vývoji, o polidšťujícím potenciálu štědrosti, ale také o všech úskalích, o potřebě zkoumat své motivy a zapojit vždy nejen srdce, ale i hlavu.

James Martin: Most mezi římskokatolickou církví a LGBTQ+ komunitou

(vydalo Petrinum 2024)

Katechismus katolické církve zve katolíky k tomu, aby k homosexuálním lidem přistupovali s *respektem, soucítěním a ohleduplností* (čl. 2358). Co všechno to znamená? Otázka z opačného směru pak zní: co znamená přistupovat k církvi s *respektem, soucítěním a ohleduplností* pro LGBTQ+ komunitu? (str. 27)

Velkou část knihy se autor věnuje výkladu uvedených pojmů a jejich praktickou aplikaci v životě.

Zajímavé postřehy.

Pro Ježíše bylo hříchem „nesnažit se milovat“. (str. 46)

Z vyprávění gaye: I když z teologií našeho biskupa nesouhlasím a zdá se mi, že lpí na přirozeném zákoně místo na vědě a Písmu, obdivuji jeho ochotu setkat se a to, že mi věnuje tolik času. (str. 60)

Ježíš otevřeně hovoří (k samařské ženě) o své identitě. Říká: „Já jsem to.“ Jinými slovy: Jsem Mesiáš. ... žena, která nechává svou nádobu na vodu ležet, se podobá prvním učedníkům u Genezaretského jezera, kteří „všechno nechali“ a následovali Ježíše. Její svědectví má na Samařany silný dopad. Stává se apoštolkou, tou, která „je poslána“. (str. 96)

Není to Petr, ale Marie Magdaléna, která jako první dostává úkol oznámit radostnou zvěst. Pro představu – byly to možná minuty nebo hodiny – od chvíle, kdy se jí Ježíš ukázal, byla Marie z Magdaly jedinou církví na zemi. V onu chvíli bylo tajemství Ježíšova života, smrti a vzkříšení zjeveno jenom jí. (str. 97)

Vyjdeme-li z tomistické myšlenky, že svět „dává smysl“, tedy že všechno je k něčemu „uspořádáno“, měl by být aristotelský telos, neboli konečný bod, zřejmý jak našim očím, tak našemu rozumu. Například žalud je zcela zjevně „uspořádán“ k tomu, aby se stal dubem. ... Stejně tak může být každý čin posuzován podle toho, zda je zaměřen ke svému cíli. Co se týká sexuality, je veškerý sex v rámci manželství zaměřen k takzvaným „afektivním“ (láska) a „generativním“ (plození dětí) cílům. Podle tradičního výkladu přirozeného zákona tedy homosexuální jednání k těmto cílům nesměřuje, a proto se považuje za „neuspořádané“ a „v žádném případě nemůže být schvalováno“, jak uvádí katechismus. V důsledku toho je pak už samotná homosexuální orientace považována za „objektivní poruchu“, protože může vést k „neuspořádaným“ činům. (str. 116)

Osobní poznámka: Statický pohled na svět je základem tzv. přirozeného zákona. Ten by apoštol Pavel zařadil do „lidských nauk“ (viz 1Kor 2 a další) „Přirozený zákon“ stojí mimo Písmo i mimo vědu. Na tématu homosexualita je to zřetelně vidět. Nezkoumá se homosexualita jako taková a vůči této jinakosti se vyvolává odpor vedoucí až k nenávisti. Katechismus sice zmírnil tvrdost vztahu k homosexuálům, ale základní náhled podle „přirozeného zákona“ nezměnil.

Jiří Šenkýř OFS

Pozn.redakce:

LGBT (případně jen **LGBTQ** nebo **LGBT+**) dříve častěji také **GLBT**) je zkratka označující lesby, gaye, bisexuály a transgender osoby. Mnohdy je však užívána k souhrnnému označení celého spektra sexuálních a genderových identit. (zdroj Wikipedia)

Jezuitský kněz James Martin naléhavě vyzývá katolické představitele, aby se k LGBTQ+ věřícím chovali novým způsobem, který se vyznačuje soucitem a otevřeností. V této inspirativní knize vychází ze svých dlouholetých setkání s lidmi „na obou stranách mostu“.

(z popisu knihy)

Informace a kontakty ohledně Zpravodaje a časopisu Pravá radost - pokoj a dobro

- Pro odběr Zpravodaje mailem pište na adresu: frantisek.chlouba@gmail.com
- Pro odběr Zpravodaje v papírové formě se obračejte na: richterova@cmgpv.cz, se kterou také domluvte příspěvek na poštovné.
- Změny kontaktů a míst, kde se scházíte v MBS - nahlaste petr@tesarici.cz nebo fejk@apha.cz, kteří mají na starost uveřejnění vašich údajů na webové stránky www.sfr.cz
- Máte-li zájem o vytvoření jednoduchých webových stránek o vašem společenství informujte se na adrese info@frantiskani.cz (vaše stránky budou viditelné na adrese www.frantiskani.cz)
- Rádi od vás přijmeme do redakce vaše příspěvky, sdílení, informace o společenství. Příspěvky zasílejte na adresu zpravodajSFR@seznam.cz, nebo lubos.kolafa@kolafa.name
- Redakční přípravy Zpravodaje se účastní národní ministr Vendelín Hájek, Jindřiška Kučerová, Luboš Kolafa a grafickou úpravu a rozesílání má na starosti František Chlouba.

Obsah

Pravá radost - Pokoj a dobro - formační část Zpravodaje

	Str.
Úvodník	
Společné slavení - Výročí chvalo zpěvu	2
Proti proudu	2
Františkánská spiritualita	
Řehole SFŘ článek 6, zamyšlení br. Bernarda Jana Linharta	4
Svědectví a doteky	
Lubomír Mlčoch – rozhovor	5
O pannách	10
Nekonečný chrám pod širým nebem	11
Formace	
Vyjít z Assisi Felix Maria Žiška OFM	13
Inspirace	
Papežova doprovodná nota k Závěrečnému dokumentu synody	14
O bratru Noskovi	16
Ad biskup Barron	18
Jak se proinvestovat do Božího království	19
Duchovní knihovna	
Štědlost a dobročinnost	20
James Martin. Most mezi římskokatolickou církví a LGBTQ+ komunitou ...	20

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 10. 3. 2025.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

[htt://www.sfr.cz](http://www.sfr.cz)